

Strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii

Strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii

Ce facem când ne strângem pentru a frânge pâinea? Ce înseamnă a frânge pâinea? Ce stă în legătură cu această acțiune? Putem spune de la început că în legătură cu frângerea pâinii facem patru acțiuni:

1. Ne gândim la Domnul, care a murit pentru noi (Luca 22.19),
2. Vestim moartea Sa (1 Corinteni 11.26),
3. Exprimăm unitatea Trupului lui Hristos (1 Corinteni 10.17),
4. Îl adorăm pe Tatăl, care L-a dat pe Fiul (Ioan 4.23).

Expresia „frângerea pâinii” apare de două ori în Fapte, și anume în capitolele 2.42, 46 și 20.7. Primii creștini din Ierusalim au frânt zilnic pâinea acasă (Fapte 2.46). Amintirea morții Domnului era atât de proaspătă și de vie în inimile lor, încât vesteau zilnic această moarte. Mai târziu, în capitolul 20.7, adică aproximativ douăzeci și cinci de ani după capitolul 2, se obișnuia să se pună frângerea pâinii în legătură cu întâia zi a săptămânii. Citim foarte clar că în Troa credincioșii erau strânși împreună cu apostolul Pavel în ziua întâi a săptămânii ca „să frângă pâinea”. Această obișnuință își are deci baza în Scripturi. De aceea și noi ne strângem astăzi în fiecare duminică, întâia zi a săptămânii, pentru a frânge pâinea. Care zi ar fi de altfel mai potrivită pentru a vesti moartea Domnului, decât duminica, zi pe care o sărbătorim ca ziua învierii Domnului Isus?

Amintirea Domnului

Domnul Însuși a instituit frângerea pâinii în „noaptea în care a fost vândut” (1 Corinteni 11.23) și era împreună cu ucenicii Săi pentru a sărbători paștele. El a dorit mult să mănânce acest paște împreună cu ei înainte de a pătîmi (Luca 22.15). În timpul sărbătorii paștelui, când Domnul a luat pâine, a mulțumit și a frânt-o, le-a dat-o spunându-le: „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; faceți aceasta în amintirea Mea!” (Luca 22.19). Deci aceasta este prima acțiune pe care o facem când frângem pâinea: ne gândim în adorare că Domnul Isus Însuși a suferit aici pe pământ și a murit; El Și-a dat trupul pentru noi, ca noi să avem viață prin moartea Sa. El ne roagă mereu: „faceți aceasta în amintirea Mea!” Dacă dorim să împlinim această rugămintă, atunci inimile noastre trebuie să fie preocupate în mod deosebit cu suferințele Sale, pe care Le-a suportat când a împlinit lucrarea. Nenumărate versete din Vechiul Testament arată suferințele ascunse ale Domnului Isus, atât în timpul vieții Sale, cât și pe cruce. Să ne gândim la Psalmii 22, 40, 69, 102, 109; să ne gândim la Isaia 42 și 53, unde Îl vedem pe Robul suferind; să ne gândim la Zaharia 13 și multe alte versete. Să facă Domnul, ca să ne luăm tot mereu și tot mai mult timp pentru a citi aceste versete, nu numai duminică dimineața, pentru ca să știm ce a însemnat pentru El împlinirea acestei lucrări! Numai atunci putem ține într-adevăr această sărbătoare în amintirea Sa.

Vestirea morții Domnului

Ucenicii au auzit direct din gura Domnului Isus aceste cuvinte, când El era încă pe pământ. Apostolul Pavel în schimb a primit o descoperire despre frângerea pâinii din partea Domnului proslăvit, și el a scris despre aceasta în 1 Corinteni 11 începând cu versetul 23. El repetă cuvintele Domnului Isus și adaugă (versetul 26): „Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.” Apostolul spune deci aici că, prin faptul că frângem pâinea și bem din pahar, vestim moartea Domnului. Realitatea, faptul că frângem pâinea, este o vestire a morții Domnului în fața acestei lumi și în fața îngerilor (a se compara cu Efeseni 3.10). Deci vestim moartea Domnului. Desigur, în fața ochilor apare viața Sa aici pe pământ, suferințele Sale și moartea Sa, dar în principal noi vestim moartea Sa și admirăm rezultatele infinit de mărețe ale jertfei Sale desăvârșite: în mod deosebit faptul că prin lucrarea Sa Dumnezeu a fost satisfăcut și a fost proslăvit în El. Nu a fost de fapt aceasta dorința Lui în viața Sa și apoi în moartea Sa? El a împlinit aici pe pământ voia lui Dumnezeu (Evrei 10.7, 9) și a împlinit lucrarea pe care i-a dat-o Tatăl (Ioan 17.4). El Însuși spune în Ioan 10.17: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața.” Dar să fim atenți, pentru că aici se spune foarte clar: moartea Domnului, și nu moartea lui Hristos. Apostolul Pavel subliniază în acest pasaj foarte clar că Isus este Domnul (versetele 20, 23, 26, 27, 32). Corintenii nu au ținut seama de autoritatea Domnului Isus la Cină și au sărbătorit în mod nevrednic această Cină. Vai de noi, dacă nu ținem seama de sfințenia și de autoritatea Domnului la Cina Sa!

Exprimarea unității Trupului

Dacă ne îndreptăm atenția spre capitolul 10 din prima Epistolă către Corinteni, vedem că în versetele 16-22 apostolul Pavel pune în legătură cu frângerea pâinii încă un alt punct de vedere, și anume nu numai cel referitor la Cina de aducere aminte, cu care ne-am preocupat până acum, ci și aspectul părtășiei. În versetul 16 spune că prin pahar avem părtășie cu sângele lui Hristos și prin pâinea pe care o frângem avem părtășie cu Trupul lui Hristos, apoi continuă și spune: „pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm dintr-o singură pâine” (versetul 17).

Aici avem a doua însemnătate a pâinii. În Luca 22 și în 1 Corinteni 11, pâinea este o imagine a trupului Domnului Isus, pe care El l-a dat la moarte. Aici însă, pâinea este o imagine a Trupului lui Hristos, Adunarea, pe care Dumnezeu i l-a dat după împlinirea lucrării. Domnul Isus este Capul proslăvit al acestui Trup, care este Adunarea (a se compara cu Efeseni 1.22, 23; Coloseni 1.18). Prin faptul că mâncăm din pâine (a mânca împreună este în Scriptură o imagine a părtășiei), toate măduarele exprimă unitatea lor cu Trupul, deci cu Hristos și cu celelalte mădule ale acestui Trup. Toți credincioșii adevărați aparțin Trupului lui Hristos, dar această apartenență este vizibilă numai atunci când mâncăm dintr-o singură pâine.

Adevărul unității Trupului lui Hristos era încă necunoscut credincioșilor din Fapte 2. Dumnezeu l-a descoperit abia prin apostolul Pavel și găsim indicații clare despre aceasta în 1 Corinteni 12 (a se compara cu Romani 12.4-8). De aici rezultă că credincioșii din Fapte 2 nu puteau încă exprima această unitate, deoarece nu cunoșteau acest adevăr. Dar ei sărbătoreau Cina de aducere aminte a Domnului.

Dar tot așa de limpede este faptul că noi astăzi, după ce am cunoscut acest adevăr despre Adunare ca Trup al lui Hristos, exprimăm prin Cină, în același timp, unitatea acestui Trup; prin aceasta exprimăm părtășia cu Trupul lui Hristos: „Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu Trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm dintr-o singură pâine” (1 Corinteni 10.16, 17). Ar exista vreun motiv din Scriptură pentru a separa acestea două (Cina și sărbătoarea unității)?

Mai departe, în 1 Corinteni 10.18 citim: „Cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtași cu altarul?” Prin altar, apostolul Pavel vorbește mai târziu despre Masa Domnului (versetul 21). Masa este o altă expresie pentru părtășie, expresia simbolică a părtășiei invitaților prezenți în jurul mesei cu stăpânul mesei și unii cu alții; astfel există o singură Masă a Domnului, un singur Trup al lui Hristos și o singură pâine. De fiecare dată când frângem această o singură pâine ne aducem aminte de unitatea tuturor credincioșilor ca un singur Trup al lui Hristos și dăm expresie acestei unități prin faptul că mâncăm din această o singură pâine.

Adorarea Tatălui

Așa cum Israelul avea un altar, și anume altarul de ardere-de-tot, și noi avem în mod spiritual un altar, unde îi putem aduce lui Dumnezeu jertfele noastre de laudă și de mulțumire. Când suntem strânși pentru a gândi la Domnul, pentru a vesti moartea Sa și avem înaintea ochilor urmările mărețe ale morții Sale, nu în ultimul rând unitatea tuturor credincioșilor ca un singur Trup, căreia dorim să-i dăm expresie, nu ne amintim și de faptul că Tatăl a fost Cel care a avut aceste binecuvântări pentru noi în inima Sa și că El L-a dat pe Fiul, pentru ca noi să putem primi aceste binecuvântări? Ne aducem aminte că așa cum Avraam l-a jertfit pe singurul lui fiu, pe Isaac, Tatăl L-a trimis pe Fiul pe acest pământ și i-a dat lucrarea pe care El trebuia să o îplinească (a se compara cu Ioan 4.34; 17.4). Această lucrare nu înseamnă numai lucrarea Domnului Isus pe cruce, ci și întreaga Sa viață prin care L-a descoperit pe Tatăl (Ioan 14.7). Descoperirea dragostei Domnului Isus pe acest pământ a fost în același timp descoperirea dragostei Tatălui. Întreaga bucurie a Fiului a fost să-L proslăvească pe Tatăl (Ioan 13.32; 17.4) și să facă voia Sa (Ioan 4.34; 8.29). Cuvintele rostite de Domnul Isus erau cuvintele date Lui de Tatăl, iar lucrările pe care le-a făcut, erau lucrările pe care Tatăl i le-a dat (a se compara cu Ioan 8.28; 14.10). Deși Și-a dat de bunăvoie viața – El avea puterea să o dea și să o ia din nou –, totuși a primit de la Tatăl porunca să-Și dea viața (Ioan 10.18). Domnul Și-a dat viața din ascultare față de Tatăl Său, și în același timp a fost expresia desăvârșită a dragostei Sale față de Tatăl (Ioan 14.31). Aceasta a dat un nou prilej Tatălui să-L iubească pe Fiul (Ioan 10.17).

Când este vorba despre lucrarea Domnului Isus, noi gândim adeseori că El a făcut această lucrare din dragoste față de noi, și gândim la ceea ce am primit noi prin aceasta. Dar dacă pătrundem mai adânc în această lucrare, vedem că mai presus de toate ascultarea și dragostea Domnului Isus față de Tatăl au fost acelea care L-au determinat să îplinească lucrarea. El cunoștea toate sfaturile lui Dumnezeu, pentru că El Însuși este Dumnezeu. Când a venit în această lume, El nu a spus: Eu vin pentru a-i salva pe oameni de păcatele lor, deși acest lucru era neapărat și adevărat (îngerul a spus aceasta lui Iosif; Matei 1.21), ci a spus: „Iată, Eu vin... ca să fac voia Ta, Dumnezeule.” Care era voia lui Dumnezeu? Cu siguranță, și faptul ca noi să primim iertarea păcatelor, dar mult mai mult decât atât, Dumnezeu dorea să aibă copii, El dorea să aibă fii pentru Sine (Efeseni 1.5). Tatăl a căutat adoratori, care să-L adore în duh și în adevăr (Ioan 4.23, 24). Tatăl Însuși a deschis calea spre toate acestea, dându-L pe singurul Lui Fiu la moarte. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus (2 Corinteni 9.15)!

Ce bucurie a fost pentru Domnul Isus, când după lucrarea împlinită a putut să le vestească fraților Săi Numele Tatălui: „Mergi la frații Mei și spune-le: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). Ce bucurie pentru Domnul Isus să-i aducă Tatălui copii (Evrei 2.13)! El Însuși este Acela care intonează cântarea de laudă în mijlocul Adunării pentru Tatăl (Psalm 22.22; Evrei 2.12).

Imagini din Vechiul Testament

Să cugetăm mai detaliat la aceste puncte, și pentru aceasta ne vom ajuta de imagini din Vechiul Testament, prin care Dumnezeu explică aceste lucruri spirituale.

Un popor în pustiu

Așa cum poporul Israel a fost patruzeci de ani în călătoria prin pustiu spre țara promisă, și noi pășim prin această lume, care este un pustiu pentru credincioși. În Exod vedem cum Dumnezeu a scos poporul din Egipt și i-a dăruit în pustiu un cort, în care El locuia. Acest cort al întâlnirii era în același timp locul în care poporul putea aduce jertfele sale și unde preoții slujeau lui Dumnezeu. Tot astfel, acum, Dumnezeu locuiește prin Duhul Sfânt în Adunare (Efeseni 2.22), iar Domnul Isus este prezent personal în mijlocul nostru, când suntem strânși în jurul Lui (Matei 18.20).

Unde aducea poporul jertfele sale?

Acest lucru se făcea la intrarea cortului întâlnirii (Levitic 1.3; 3.2, 8, 13). Dumnezeu dorea să Se întâlnească cu poporul Său în acest loc marcat foarte exact (Exod 29.42, 43; 33.9, 10; Numeri 12.5; Deuteronom 31.15). Unde dorește Dumnezeu astăzi să-i slujim și să-i aducem jertfe? Acest loc este acolo unde ne strângem ca Adunare, acolo unde Domnul Isus este în mijloc și intonează cântarea de laudă (Psalm 22.22; Evrei 2.12). În acest loc deosebit, unic, unde suntem strânși în Numele Său, avem privilegiul măreț de a ne aminti împreună de Domnul (Luca 22.19), de a ne preocupa cu lucrarea Sa și de a vesti moartea Sa (1 Corinteni 11.26).

Intrarea în cortul întâlnirii este un loc sfânt (Levitic 10.3; Numeri 25.6; a se compara cu Psalm 93.2). Domnul Isus veghează cu râvnă asupra acestui loc (1 Corinteni 11.27-34). În apropierea intrării se află altarul pentru arderea-de-tot (Exod 40.6), iar Domnul nu poate permite ca acest loc sfânt să fie în legătură cu răul: „Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?” (1 Corinteni 10.22).

Să reținem: altarul pentru arderea-de-tot nu este în locașul sfânt, ci la intrarea cortului întâlnirii, deci sub cerul liber, pe nisipul pustiei. Acest lucru este important pentru înțelesul spiritual al altarului pentru arderea-de-tot.

Altarul pentru arderea-de-tot

Avem și noi astăzi un astfel de altar pentru arderea-de-tot? Maleahi numește altarul pentru arderea-de-tot, „Masa Domnului” (1.7, 12; a se compara cu Ezechiel 44.16). Tocmai această expresie o preia Duhul Sfânt în 1 Corinteni 10.18-21. Când apostolul spune în versetul 18: „cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtași cu altarul?”, se gândește la mâncarea jertfei de pace. Despre această jertfă citim în Levitic 3.11, că era o mâncare (pâine) a jertfei prin foc pentru Domnul. Jertfa de pace era singura jertfă pe altarul pentru arderea-de-tot, din care putea să mănânce atât cel care aducea jertfa, cât și preotul (a se vedea legea jertfei de pace în Levitic 7.11-36). Aproape nu există o imagine mai frumoasă în Vechiul Testament despre părtășia dintre Dumnezeu și cel care jertfea și preot, care mâncau din jertfa de pace. Ad litteram, jertfă de pace înseamnă: jertfă de laudă, de recunoaștere, de mulțumire (a se compara cu Levitic 7.12, 13). Nu adu-cem tocmai în legătură cu frângerea pâinii, și jertfa noastră de laudă și de mulțumire (Evrei 13.15)? Când mâncăm dintr-o singură pâine la Masa Domnului, vestim prin aceasta părtășia mai întâi cu jertfa (Hristos care a murit și a înviat – 1 Corinteni 10.16), în al doilea rând cu Dumnezeu Însuși, Căruia Îi este adusă jertfa, și în al treilea rând cu toți credincioșii care mănâncă din aceeași pâine (1 Corinteni 10.17).

Deci, când aducem jertfa noastră de pace, care este expresia părtășiei noastre cu Dumnezeu și cu toți credincioșii, pe baza morții Domnului Isus, o aducem pe altarul pentru arderea-de-tot. Acesta este locul unde aducem și jertfa de mâncare, și jertfa de ardere-de-tot.

Diversele jertfe

Am amintit deja jertfa de pace, jertfa de mâncare și jertfa de ardere-de-tot, și pentru completare trebuie să numim și jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Toate aceste jertfe sunt descrise detaliat în Levitic 1-7.

Aceste jertfe se deosebesc clar între ele prin faptul că primele trei erau o mireasmă plăcută lui Dumnezeu (Levitic 1.9, 13, 17; 2.2, 9, 16; 3.5, 11, 16) și erau aduse pe altarul pentru arderea-de-tot (din jertfa de pace erau aduse numai părți). Aceste jertfe erau aduse de bunăvoie, și anume atunci când cineva din popor dorea să aducă ceva lui Dumnezeu din mulțumire. Jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină nu erau nici de o mireasmă plăcută, nici de bunăvoie. Ele nu erau aduse pe altarul pentru arderea-de-tot (cu excepția grăsimii și a rinichilor), ci trebuiau să fie arse în afara taberei într-un loc curat (Levitic 4.9-12, 19-21, 26, 31, 35; a se compara cu Evrei 13.11). Ele erau aduse când cineva a păcătuit. Dacă un israelit venea cu un animal corespunzător și mărturisea păcatul său, Dumnezeu îi ierta păcatul. Acest lucru arată foarte limpede că duminica nu aducem niciun fel de jertfe pentru păcat și pentru vină, pentru că păcatele noastre sunt iertate. Textul din 1 Corinteni 11 indică foarte clar spre faptul că orice păcat din inima noastră trebuie să fie judecat înainte de a sărbători Cina. Judecata de sine are loc acasă.

Dumnezeu dorește, ca atunci când suntem adunați ca și copii ai Săi, să-i aducem jertfa de laudă și de mulțumire. Astfel, venim cu jertfele de bunăvoie descrise în Levitic 1-3 la cortul întâlnirii pentru a i le aduce lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că ne-am preocupat cu slăvile Domnului Isus, fie în viața Sa (jertfa de mâncare), fie în moartea Sa (jertfa de ardere-de-tot și jertfa de pace), iar ceea ce am văzut noi la El, Îi aducem lui Dumnezeu. În același timp venim cu coșul primelor roade ale țării Canaan, pentru a folosi o altă imagine, pentru a-i aduce Lui aceste roade ale țării (Deuteronom 26.1, 2), pe care le putem savura prin moartea și învierea Domnului Isus. Dumnezeu ne spune: dacă vă preocupați cu binecuvântările care sunt o urmare a morții Domnului Isus și pe care le găsiți în locurile cerești (acestea sunt reprezentate de țara Canaan cu roadele sale), atunci aduceți-Mi Mie mai întâi ce este cel mai bun din ceea ce găsiți acolo (Numeri 18.8-32). Cui datorăm toate binecuvântările noastre, cu care suntem binecuvântați în locurile cerești? Toate aceste binecuvântări stau în legătură cu Domnul Isus (Efeseni 1)! Domnul Isus nu doar ne-a câștigat toate aceste binecuvântări prin moartea Sa, ci noi le posedăm pe toate în legătură cu El (numărați odată toate cuvintele „în El” și „prin El” din Efeseni 1 și 2).

Cine avea voie să aducă aceste jertfe?

Răspunsul este simplu: cel care aparținea poporului lui Dumnezeu. Tot așa și astăzi, cel care aparține de poporul lui Dumnezeu poate participa la frângerea pâinii, în măsura în care nu este întinat. Și despre aceasta avem imagini în Vechiul Testament. Pentru a aduce o jertfă, nu este nevoie să fii un preot. În Levitic 1.2 citim: „Când vreun om dintre voi va aduce un dar Domnului, să aduceți darul vostru dintre animale, din cireadă sau din turmă” (a se compara cu capitoul 2.1; 3.1). Cel care jertfea, trebuia el însuși să înjunghie animalul (1.5, 11; 3.2, 8, 13); el însuși trebuia să omoare animalul adus! Această acțiune are o mare însemnătate pentru noi. Ne preocupăm întotdeauna așa cu moartea Domnului Isus? Datorită păcatelor noastre, El a mers la moarte, nu numai ca jertfă pentru păcat, ci și ca jertfă de pace, și chiar și ca jertfă de ardere-de-tot! Cel care jertfea, trebuia să se facă deplin una cu jertfa, prin faptul că își punea mâna pe capul animalului; punerea mâinilor înseamnă: a te face deplin una. În continuare, cel care jertfea trebuia să taie animalul în bucăți (versetul 6), pentru a vedea întreaga desăvârșire a animalului. Apoi trebuia să spele măruntaiele și picioarele (versetul 9), pentru a vedea în imagine cât de curat a fost Domnul Isus în viața și în moartea Sa și în ce concordanță deplină era totul cu Cuvântul lui Dumnezeu (apa). Toate aceste acțiuni le putea face cel care jertfea. Dar mai erau și lucruri pe care trebuia să le lase în seama preotului.

Cine sunt preoții?

Preoții erau fiii lui Aaron, dacă nu aveau niciun fel de defect (Levitic 21.16-23). Aaron este o imagine a Domnului Isus ca Mare Preot (în Evrei se vorbește de 15 ori despre Marele Preot și de 10 ori face referire la Domnul Isus: 2.17; 3.1; 4.14, 15; 5.5, 10; 6.20; 7.26; 8.1; 9.11). Casa lui Aaron sunt fiii săi (Levitic 16.6; Evrei 3.6, „Casa Lui suntem noi”). Învățătura Noului Testament este următoarea: oricine aparține astăzi de poporul lui Dumnezeu, de Adunare, este și un preot conform poziției sale pe baza lucrării Domnului Isus (1 Petru 2.5, 9; Apocalipsa 1.6). Dar totuși mai este o întrebare, dacă suntem și în mod practic preoți. Deosebirea care consta în Vechiul Testament între poporul Israel și preoți, nu există cu privire la credincioșii Adunării; aici nu există niciun fel deosebire de poziție, ci doar de realizare practică a acestei poziții. Fiecare credincios aparține astăzi poporului lui Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă că este și în mod practic un preot. Pentru aceasta este necesar să fii nu numai un copil al lui Aaron, pentru că Aaron avea și fiice care nu aveau voie să aducă jertfe, ci un fiu al lui Aaron (adică a avea înțelegere spirituală a gândurilor lui Dumnezeu). Preoții aveau mereu de lucru cu sfera locașului sfânt, ei întrețineau legătura cu Dumnezeu. Numai ei aveau dreptul să intre în locașul cel sfânt. Niciun om obișnuit din popor, nici măcar un levit, nu avea voie să intre în locașul cel sfânt (Numeri 4.20), dar avea voie să intre în curte. Aceasta înseamnă că nu este suficient să aparții poporului lui Dumnezeu pentru a exercita o slujbă de preot, ci mai degrabă există o condiție preliminară pentru această slujbă, și anume de a fi și în mod practic un „fiu al lui Aaron”.

Ce făceau preoții?

Am văzut că pe baza apartenenței la poporul lui Dumnezeu, avem dreptul să participăm la frângerea pâinii, dacă nu suntem întinați. Fiecare din poporul lui Dumnezeu are dreptul să vestească duminica la Masa Domnului, cu inima plină de mulțumire, moartea Domnului, în imagine să vină cu jertfa și să o înjunghie la intrarea cortului întâlnirii, să o taie în bucăți și să o spele. Dar apoi intervine lucrarea preotului.

Mai întâi, preotul lua sânge, pentru a-l stropi pe altarul pentru ardere-de-tot. Aceasta vorbește despre înțelegerea valorii sângelui Domnului Isus. Preotul avea apoi voie să ia bucățile jertfei și să le ardă pe altarul pentru arderea-de-tot. El vedea cum focul mistuia și întreaga jertfă de ardere-de-tot se prefăcea în fum, pentru a se ridica o mireasmă plăcută la Dumnezeu. Observi că lucrarea preotului merge mult mai departe decât ceea ce făcea cel care jertfea? Era ceva minunat când în inima unui israelit se ridica gândul de a-i aduce lui Dumnezeu o ardere-de-tot. Dumnezeu privește cu plăcere, când noi ne propunem în inimile noastre să-i aducem o ardere-de-tot; dar El dorește ca noi să pătrundem apoi cu pricepere spirituală mai departe în slăvile lucrării și ale Persoanei Domnului Isus.

Altarul tămâii plăcut mirositoare

Ceea ce am cercetat până acum se petrecea în curte, pe nisipul pustului. Domnul Isus nu a împlinit lucrarea Sa în locașul cel sfânt (o imagine a cerului; a se compara cu Evrei 9.24), ci aici pe pământ, pe cruce. Acolo, unde a stat crucea, stă și altarul pentru arderea-de-tot: în curte, sub cerul liber. Dar acum vedem ceva în imaginile Vechiului Testament care merge mult mai departe: după ce preoții erau preocupați astfel cu jertfa de ardere-de-tot, de mâncare și de pace și am văzut cum focul mistuia totul de pe altarul pentru arderea-de-tot și se ridica într-o mireasmă plăcută la Dumnezeu, preoții luau din focul de pe altarul pentru arderea-de-tot și intrau în locașul cel sfânt pentru a aduce lui Dumnezeu tămâia plăcut mirositoare pe altarul pentru tămâiere.

În acest loc este bine să ne aducem aminte de deosebirea dintre altarul pentru arderea-de-tot și altarul pentru tămâiere. Altarul pentru arderea-de-tot se afla în curte, altarul pentru tămâiere se afla în locașul cel sfânt. Altarul pentru arderea-de-tot era locul unde poporul se strângea pentru a avea părtășie cu Dumnezeu. Altarul pentru tămâiere era locul unde preoții dedicați își exercitau slujba, pe baza a ceea ce se petrecuse pe altarul pentru arderea-de-tot. Acest altar ne aduce aminte în imagine despre faptul că Hristos a murit pentru noi și că suntem aduși în legătură cu Dumnezeu prin lucrarea Sa. Altarul pentru tămâiere, în schimb, ne aduce aminte că Hristos trăiește acum pentru noi, pentru a mijloci pentru noi (Romani 8.34) și pentru a acorda adorării noastre puterea necesară (a se compara cu Apocalipsa 8.1-4).

Nu este cel mai mare lucru faptul că în ziua Domnului putem păși în locul cel sfânt, când ne preocupăm cu dragostea și cu dăruirea Domnului Isus în moartea Sa, mai ales cu ceea ce înseamnă lucrarea Sa pentru inima Tatălui, și apoi îi putem aduce lui Dumnezeu adorare? Cu ce sunt pline mâinile noastre? Cu tămâie plăcut mirositoare! Tămâia plăcut mirositoare vorbește despre slăvile interioare, personale ale Domnului Isus, despre ceea ce este El în Sine Însuși. Aceasta este expresia cea mai adâncă a adorării, când admirăm slăvile personale, așa cum este El acum la Tatăl, și îi aducem lui Dumnezeu Tatăl care L-a dat pe Fiul, ca adorare pe Isus. „Dar vine un ceas, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui” (Ioan 4.23).

Slăvite Dumnezeu, azi, Ție, Cum am putea să-Ți mulțumim? Isus e a Ta bucurie: Cu El și noi Te preamărim.

În cer nu vom mai frânge pâinea, pentru că o facem până va veni Domnul (1 Corinteni 11.26); atunci nu vom mai avea nevoie de aceste „semne” ale morții Sale, pentru că Îl vom vedea așa cum este, Îl vom vedea ca „Mielul înjunghiat” (Apocalipsa 5.6) și vom cădea înaintea Lui pentru a-L adora și pentru a intona în corul mareț: „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!” (Apocalipsa 5.12). Atunci toate creaturile din cer și de pe pământ Îl vor lăuda pe Mielul și pe Cel care șade pe tron. În versetul 14 citim: „și bătrânii s-au prosternat și s-au închinat” atât Mielului, cât și Lui Dumnezeu.

clickbible.org